

dens statsoverhoveder for at drøfte et forbud mod og ødelæggelse af alle kernevåben fortjente positiv overvejelse. Planerne om at oprette en multilateral NATO-styrke fordømtes og betegnedes som en hindring for en genforening af Tyskland. USAs forslag til nedrustningsudvalget i Genève kritiseredes som „kontrol uden nedrustning“.

Talerne for de øvrige kommunistiske lande gav deres tilslutning til Sovjetunionens memorandum, hvorhos Polen fremhævede Rapacki-planen om en atomfri zone i Mellemeuropa og Gomulka-planen om en fastfrysning af de eksisterende kernevåben i dette område.

Fra vestlig side fremsattes forskellige anbefalinger. *Irland* gentog sit tidligere forslag om undertegnelse af en konvention, hvorefter FN's medlemslande forpligter sig til ikke at videregive, henholdsvis modtage atomvåben, og foreslog endvidere, at de 5 atommagter garanterede verdens øvrige lande imod atomangreb. *Norge* støttede det irske forslag til hindring af atomspredning og fremhævede, at dette forslag snarest bør optages i en traktat, som må omfatte alle lande, og som må indeholde bestemmelser om effektiv kontrol. De traktatlige forpligtelser behøver ikke nødvendigvis at afvente oprettelsen af et kontrolsystem. Det kunne blot betinges, at et kontrolapparat skabes inden for en vis tidsfrist. *Sverige* foreslog, at planen om at begrænse antallet af atommagter suppleres dels med en såkaldt kvalitativ fastfrysning af kernevåben, d.v.s. udvidelse af Moskva-aftalen til også at omfatte underjordiske forsøg, dels med en kvantitativ fastfrysning, d.v.s. standsning af produktionen af spalteligt materiale til militære formål. *Fra dansk side* udtaltes, at Kinas indtræden i „atomklubben“ havde understreget betydningen af indgåelsen af en aftale med henblik på at forhindre udvidelse af denne gruppe lande.

De uforpligtede lande fremhævede i almindelighed nødvendigheden af gennemførelsen af nedrustningsforanstaltninger og henviste til de anbefalinger herom, som var vedtaget på Cairo-konferencen i oktober 1964, men fremsatte ikke nye forslag. *Jugoslavien* anbefalede dog afholdelsen af en række konferencer, der hver især skulle beskæftige sig med særlige sider af ned-

rustningsbestrebelse. De afrikanske og de latin-amerikanske lande gik ind for oprettelsen af atomfrie zoner i deres respektive verdensdele, medens Cuba fremhævede, at landet ikke ville deltage i en latin-amerikansk atomfri zone, så længe der var fremmede baser på cubansk territorium.

Medens adskillige lande kritiserede Kina for at have foretaget en atomsprængning, udtalte *Albanien* og *Mali* sig til fordel for Kinas atombombe, der var en fredens bombe, som havde gjort ende på visse atommagters politiske afpresning af andre stater. *New Zealand* gjorde Frankrigs planlagte atomforsøg til genstand for kritik.

Kolonisørgsmål og apartheid.

Så godt som alle talere fra Afrika og Asien fremhævede i deres indlæg nødvendigheden af afviklingen af kolonialismen og neo-kolonialismen, og i denne forbindelse fortsatte de almindelige angreb på regeringerne i Portugal, Sydafrika og Sydrhodesia. De arabiske lande krævede desuden den sydlige arabiske halvø frigjort fra britisk herredømme, og Somalia krævede uafhængighed for fransk Somaliland. De fleste af talerne anbefalede desuden gennemførelsen af diplomatiske og økonomiske sanktioner mod Sydafrika og Portugal, og et par lande erklærede sig parat til at anerkende en eksilregering, hvis Sydrhodesia erklærede sig uafhængig. I denne forbindelse roste adskillige stater Storbritannien for landets faste holdning overfor regeringen i Sydrhodesia.

Cameroun og Gabon roste Spaniens kolonipolitik, medens Spanien og de spansktalende lande i Latinamerika krævede en løsning af spørgsmålene om de britiske besiddelser: Gibraltar, Falklandsøerne, britisk Honduras og Guiana.

De skarpeste angreb mod Sydafrika, Portugal og Sydrhodesia førtes af Guinea, Tanzania og Kenya samt Den Forenede Arabiske Republik, medens de øvrige talere fremkom med mindre heftige indlæg. De kommunistiske lande optrådte i rollen som de tidligere koloniers og undertrykte folks beskyttere.

Danmark fremhævede faren for en ekspløsiv udvikling i Sydafrika, hvis en politisk